

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa D. B.
przeciwko S. S.A. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego J. T.
o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 810,- (osiemset dziesięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód D. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 marca 2020 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 grudnia 2018 r., którym oddalono powództwo przeciwko S. S.A. z siedzibą w W. o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwały.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze dostrzeżono istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do potrzeby wyjaśnienia, czy art. 509 § 3 k.s.h. obejmuje także uchybienia popełnione w fazie przygotowawczej uchwały.

Z tych samych faktów skarżący wywodzi oczywistą zasadność skargi. Jego zdaniem o wydaniu oczywiście nieprawidłowego wyroku przesądziło niedostrzeżenie przez Sąd związku pomiędzy sporządzeniem nierzetelnej dokumentacji finansowej na etapie projektowania uchwały a sprzecznością zaskarżonej uchwały z prawem.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.).

Niniejsze zagadnienie nie spełnia wymagań stawianych istotnemu zagadnieniu prawnemu jako przyczynie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie dotyczy ono bowiem kwestii prawa, lecz odnosi się do ocen stanu

faktycznego. Sądy rozpoznające sprawę nie odrzuciły bowiem *a limine* możliwości, by nieprawidłowości związane z przygotowywaniem zaskarżonej uchwały uzasadniały zastosowanie art. 509 § 3 k.s.h. Przeciwnie, przewidując taką możliwość, czyniły starania, by zinterpretować nieprecyzyjne twierdzenia powoda w sposób pozwalający na dokonanie ich oceny według przesłanek wynikających z tego przepisu. Powód jednak nie sprostął wymaganiu wykazania tych okoliczności, a także ich wpływu na wadliwość samej uchwały oraz nie wykazał faktu naruszenia jego interesu. Kwestie wykazania poszczególnych elementów stanu faktycznego należą natomiast do sfery faktu, a nie prawa. Sąd Najwyższy zaś nie ingeruje w tę sferę na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Z tego ostatniego względu nie mogły się ostać również twierdzenia powoda dążące do wykazania oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw